

Bilag til F. t. L. om Næringsvirksomhed som Handelsagent for udenlandsk Firma.

gende Tilfælde ved Ordene: „den af tiltalte udfoldede og i den indankede Sag beskrevne Virksomhed“, men gaar i øvrigt for saa vidt nærmere ind paa Magistratens Begrundelse af, at Handel for Andenmands Regning maa kræve Næringsadkomst i Henhold til Næringslovens § 36, som den høje Ret frifinder tiltalte, fordi hans Virksomhed „ikke kan anses som Kommissionshandel i *den Betydning*, hvori dette Ord bruges i Næringslovens § 36“. Herefter maa det vel antages, at Ordene „den saakaldte Kommissionshandel“ i nævnte Paragraf, hvilke unægtelig i 1857 henpegede paa en mere selvstændig Købmandsvirksomhed end den mere moderne Agentering, idet bl. a. nemlig ogsaa Kommissionæren den Gang som Regel fakturerede i eget Navn, af Højesteret gennemgaaende vil blive tagne i en Betydning, som i hvert Fald er betydelig for snæver til, at Agentvirksomhed i al Almindelighed kan blive dækket deraf.

Dermed turde imidlertid Agentur praktisk og faktisk med eet Slag være gjort til fri Næring, hvoraf atter Følgerne er uberegnelige. Det har hidtil blandt alle denne Stands gode Elementer, der følte sig *som Købmænd*, været betragtet som en Selvfølge eller dog som en Æressag, at de maatte løse Borgerskab, her i Staden Grossererborgerskab, udenfor Købmands-Borgerskab, og den ovenfor nævnte Forening, „Foreningen af Repræsentanter for udenlandske Firmaer“, er bl. a. stiftet for at højne Standen ved at faa denne Erkendelse fæstnet i den almindelige Bevidsthed. Det er derfor ej heller for meget sagt, at Højesterets Afgørelse i disse Kredse er bleven følt som et Slag, der ganske lammer deres i sig selv saa tiltalende Bestræbelser, hvori man altsaa hidtil har ment ej alene at have Autoriteterne, men ogsaa *Loven* paa sin Side. Den nævnte Forening er derfor tyet til Komitéen for at bede os tale dens Sag under disse vanskelige Forhold — og Komitéen gør sig saa meget villigere til Talsmand for det særdeles store Antal af Societetets Medlemmer, der her er Tale om (altsaa Agenter, der har løst Grossererborgerskab), som deres eventuelle Udtræden af Societetet baade finansielt og socialt vilde betyde et føleligt Tab for Societetet, ligesom jo ogsaa en Kilde til fremtidig Tilgang af Medlemmer rimeligvis nu er stoppet. Komitéen tillader sig derfor herved at rette en indtrængende Anmodning til det kgl. Ministerium om snarest at søge udvirket en lille Lejlighedslov, som kan udfylde det Hul i Næringslovgivningen, der ved nævnte Højesteretsdom er kommet til Syne.

Da det under de udviklede Omstændigheder er paatrængende nødvendigt at faa skabt Lovhjemmel for, at Agentvirksomhed kræver Borgerskab — i København Grossererborgerskab, udenfor Købmands-Borgerskab —, mener Komitéen for Tiden at maatte bortse fra det tidligere i Forbindelse hermed rejste Spørgsmaal om omrejsende Indlændinges Afgiftspligt i Henhold til Forordningen 8. Juni 1839, hvilken Sag maa kunne ordnes senere.

P. K. V.

H. Klitgaard.

Georg Qvistgaard.

Til Ministeriet for Handel og Søfart.